

Any I. — Núm. 1

15 céntims

EL NANDU

DE LLOFRIU

EUROPA.—Però, escolteu, Nandu, quins atributs vos caracteritzen per a entrar en la Societat de les Nacions?
EL NANDU.—Em sembla, senyora, que estan a la vista.

Les idees psicològiques i la realitat

La dona mai no perdona, ni menys estima, a l'home que per la seva felicitat, el seu delit o el seu capritxo, sacrifica els capritxos, el delit o la felicitat d'ella.

Una enamorada que s'abandona completament als braços de l'estimat sentirà odi per l'home que, en l'acte carnal, cerqui la seva satisfacció oblidant de procurar-la, fins i tot, egoista i brutal, a costa del dolor d'ella sense una carícia de delicadesa ni una paraula de compassió.

L'Enric va enmullerar i, la nit de núvis, tracià a la seva dona amb tota mena de miraments i dolçura. Ella al cap de bona estona, li digué: «I ara, Enric! Què fas? Sembla que tinguis por! No soc teva? Doncs, a... apreta, home, apreta fort!... No ets l'amo? Doncs, fes-ne d'en ot!»
Veieu ara el que dèiem abans?

HOLA, NOIS!

A tota la Premsa que no pren *sopa*,
nostre salut.

A tots els partidaris de la Nandulàndia sotmesa i perseguida per certes autoritats, per certs marits,
per certs barandes i per les mestresses [de certes cases,
un cert abraç.

A totes les dones en situació corporal d'estimar; les que comprenen llur dret a l'amor lliure; la senyora
de casa bona, la modisteta, la raspa, la ballarina i la carrerista; a les primes, a les
grassones, a les rosses i a les morenetes,
un petó.

A les mames que dormen en el cine; als papàs que porten llurs filles al ball; als [marits que, en sortir la
dona, no els ve d'una hora la tornada; a les floristes dels concerts; a les porteres que cursen cartetes i
accusellen bé a llurs veïnes; als cotxers que saben dur al pas llurs caballs pels afores; als que lloguen
habitacions independents, i als que fabriquen gomes,
nostra amistat.

Als que entralanquen la lliure importació de la dona; als apotecaris que apugen el preu del sandal; als
que han inventat el cero de la ruleta; als propietaris que, per llogar un pis, demanen la partida de
casament; als que fan passar les dones a l'interior dels tramvies, quan les plataformes van curulles; i a
les segones mestresses d'aquelles cases,
una patcada.

Barcelona, 23 de Novembre de 1922

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Rambla de les Flors, 30, 1.ª - Telèfon 4656 A.

Apareix cada dijous — Número 15 cèdís.

Any I

Núm. 1

EL NANDU
DE LLOFRIU

NOSTRE CLAM

ANEM a llençar als vents, a tots els vents, els forts, els huragans i els tifons; els céfirs, les brises i les corrents d'aire, un angoixant crit d'alarma.

Es per aixó que desitjaríem, és per aixó que preguem als bons lectors que no s'alarmin ultramesura en oír el nostre crit. No és al lladre, no es a l'assassí, no és al sastre que volem denunciar a la vindicta pública. No és tampoc al sabater ni a la carnicera. El nostre crit d'alarma té aixó d'excel·lent: que no ha d'alarmar a ningú si no és a les reivindicacions. Són les nostres reivindicacions les que volem tenir a les mans malgrat de succeir el que sempre succeeix: que encara no heu agafat una reivindicació ja no ho és i n'havem de percaçar una altra.

Peró nosaltres no ens havem pas de deixar véncer per cap dificultat. Nosaltres som els caçadors i percaçadors de reivindicacions, i encara que les aconseguíssim totes, incansables, n'hauríem de cercar d'altres.

Peró, qué ens enfilem parlant de reivindicacions aconseguides si encara no n'havem aconseguida cap? Hem pogut jamai tant sols divertir-nos en cap lloc de diversió?

Posem-nos la má al cor; després a la butxaca; totseguit mirem-nos en un mirall — cosa de tenir un interlocutor — i contestem sincerament.

I per força, de la nostra resposta, n'han de sortir meditacions ben melincòniques.

Som els eternals "quelets"; som els autèntics "primos"; som els "pajarils" als quals la florista encoloma sempre les camélies de deu rals i les senyores amb gana que després tenen una amiga que les crida i un cambrer maniàtic del xampany.

Som també els mones que es lleven amb un cap com un timbal, som els jogadors que perden i que donen diners a les senyores que guanyen. Som els que es descuiden la clau a casa i tenen d'esperar que surti la portera perquè el vigilant ja és al llit. Som els clients dels especialistes més anomenats. Som els que paguem els sopars de totes les mamás de totes les nenes inte-

gres encara. Som aquells que cada nit sortim amb la esperança boja de divertir-nos i que passem la nit inventant històries per a explicar l'endemá al despatx. Som els que no ens casem per no rebre i ens casem i rebem o bé rebem sense casar-nos. Som, en fi, els nacionals d'aquella terra desgraciada que es troba entre Mallorca i Provença o entre Mallorca i Cerdenya (no podem precisar-ho ben bé perquè no hi ha cap mapa que la porti) i que s'en diu Nandulandia, però que assegurariem que s'estén de des del meridiá de París a má dreta fins el meridiá de París a má esquerra, i de la qual esdevé el centre el carrer Nou; nosaltres, diem, que representem milions i milions de vius i trillions de quadrillions de morts i un nombre inacabable d'altres que han de néixer; nosaltres aixequem la veu d'alarma, que sol ésser un xiulet, i proclamem les nostres sagrades reivindicacions als quatre, als cinc, als sis vents.

I la primera, la més important, la que és el tot o res de les aspiracions nostres, la que és la síntesi de totes i el primer dels nostres drets i deures patriòtics, és el dret de fer barrila i l'obligació de fer barrila. Tenim concretat un programa mínim, que aviat coneixeran nostres flegidors, quals punts seran sotmesos a la Societat de les Nacions, per tal que ens siguin regoneguts.

I, com a notícia fresca que avencem al públic, fem saber que EL NANDU ha nomenat un Consell Epatarrant de Corridos máxims, que faran de ministres de Nandulandia o mantenedors de nostre Sant Graal, del que formen part En Nandu Bayés, el gran Buxó, el "faraónic" Basse-da, el "dulcíssim" Llibre, el patriarcal Yago, el precursor tímber Carles Vázquez i... queden ministres en cartera per qualsevol crisi que es podés presentar.

Sensacionals reportatges de Càndid

EL FEIXISME A BARCELONA

EL director em cridà i em digué textualment, si fa no fa, les mateixes paraules que en capsalen aquestes ratlles:

— Fàcim una informació sobre el feixisme a Barcelona.

— El feixisme? Vosté creu que el feixisme ha d'interessar poc o molt als naturals de Nandulàndia?

— Muts i a la gúvia! — cridà exasperat el director. — Qui mana a can Ribot? Fàcim, dic, una informació sobre el feixisme a Barcelona, i fàcim passar la senyora que s'està esperant ja fa massa estona a la avantcambra.

Primeres investigacions.

Sortírem del despatx i en entrar a la avantcambra hi trobàrem molt embolicada de pells, però ensenyant per descuit un escot més reconfortant que la emulsió de la mateixa família, una dama que reconeguèrem desseguit per haver-li vist un pit al Concert Apolo. No hi havia dubte, era la Condesita Zoe, tan escultural com sempre, potser més, que no sé pas que venia a fer-hi al despatx del director. I si ho sabés tampoc ho diria.

Pensant potser que aquesta gran senyora podria donar-me alguna indicació, la interrogàrem; però ens engegà materialment a passeig. Aixó ens ajudà molt més del que es pot pensar la lectora a sortir al carr.

Una bona pensada.

Si el lector no ha tingut mai que sortir a fer una informació periodística, farà bé de no fer-ne cap segons el nostre mètode, perquè li sortiria malament, puig a més a més del mètode hi ha d'haver alló que les cuineres en diuen la sal i el pebre, i d'aixó no en queda.

Després de preguntar a un urbà qué era aixó del feixisme i saber que era cosa d'Itàlia, i convenientment documentat amb una guia, pensàrem que el millor que podíem fer era anar a visitar al senyor Macarroni, si no al senyor Ravioli. Però com que el primer és més conegut, decidírem d'anar a fer-li una intervü.

En el lloc del succés.

Arribàrem a la porta de la casa en un moment que estava núvol. Pujàrem i la portera, com si ens conegués de tota la vida, ens saludà amb un mig somriure (un somriure partit de bon germá) i pujàrem la escala. En arribar al tercer replá, el que vol dir primer pis, ens trobàrem dues portes. Una tancada; a l'altra hi deia "empujar"; a cap de les dues hi havia un lletrero. Dubtàrem un moment, però com que a una d'elles hi deia "em-

pujar" i a nosaltres ens agrada molt aixó, "empujàrem" i ens trobàrem en un rebedor molt caio. Però ningú no ens rebia. Aleshores entràrem sense compliments fins que arribàrem a una porta tancada.

Una exclamació.

Ens trobàrem — déiem a l'anterior episodi — amb una porta tancada, a la qual no hi havia, però, cap lletrero que digués "empujar" ni cosa que s'hi assemblés. Però com que hi havia un pany amb un foradet per la clau i no hi havia, com hem dit, cap lletrero que prohibís mirar, ens ajúpírem i dirigírem una llambregada a l'interior. — Bufa! — diguérem.

En ple feixisme.

L'anterior exclamació ens sortí del cor, perquè en posar l'ull al forat del pany el que vegérem ens deixà admirats. L'urbà ens havia dit que els feixistes es distingien a Itàlia per portar camisa negra.

I teníem davant dels ulls, dic, de l'ull, una camisa negra!!

Observàrem amb precaució. El feixista, millor dit, la feixista estava apeguda al llit i llegia, i la camisa, que es veu que s'avorria, volia anar-s'en segurament a passejar perquè un dels tirants s'havia descordat i l'altre no demanava pas res més que imitar-lo.

Tot d'una em vaig adonar que el qui portava el feix, el verdader feixista era jo!! M'havia convençut sense parlar!!

Quan més distret estava mirant, no sé amb quina má, em penso que amb cap, vaig donar sense volguer dos cops a la porta; i totseguit una veu fresca que digué:

— Endavant!

Vaig entrar; vaig explicar el motiu de la visita, vaig demanar els detalls sobre la qüestió de les camises negres, i quan, agraït, anava a deixar una certa quantitat sobre la tauleta de nit...

Una equivocació.

I quan anava a deixar una determinada quantitat damunt la tauleta de nit...

— Jove — digué la senyora, —vosté s'ha equivocat de pis. El senyor Macarroni viu al tercer.

EL BARAANDA

La glòria de dir-se Nandu

AQUESTA abreviatura tan catalanesca correspon a un dels noms més gloriosos per la barrila que han fet arreu del món. Els Nandus (dits així, dits Ferrans, dits Fernandos o Ferdinandus) han col·locat el mingo allà on han sigut. La terra de Nandulàndia se'n sent, per ço, plena d'orgull i d'ufània.

Ja el significat de la paraula és ben explícit: Ferrán vol dir tant com "home lliure" (tireu má al diccionari com hem fet nosaltres, minyons). Res d'estrany té, doncs, que els Nandus vulguin viure la llibertat que els pertoca i que s'hagin assenyalat sempre per llurs aficions venusines, bàquiques i sardanapalesques.

Els senyors que mangoneigen des de la "meseta" estant, comprenent l'excelsitud del nom, varen instituir com la més alta, preuada i cobejada distinció decorativa, la creu llorejada de Sant Ferrán. ¿Per qué no varen dir-li de Sant Blai o Santa Paula o Sant Martí? Perqué Blai és un nom molt curt i apenes se'n gasta; Paula dú l'idea de ximpleries i badades; Martí... no era possible. Haurien tingut de fer un nou refrá: "a cada militar li arriba el seu Sant Martí". I aixó no hauria sigut respectuós.

El primer Nandu que ha passat a l'història per moure barrila fou Ferran I de Castella i de Lleó. ¡Nois, quin home! Li agradaven de tots colors, i no satisfet amb les castellanés i lleoneses que li servia el seu secretari, aná a cercar mores. Un altre hauria anat, per aixó, a un esbarcer; doncs no, ell aná a València per a furta-les als moros. Sembla que se'n feu un tip i... ¡pobret! agafá una malaltia misteriosa, morint a les portes de Va-

lència rodejat de moresques en 1065 (altre cop al diccionari, minyons).

Ferrán d'Antequera... passo! El compromís de Casp li doná la corona d'Aragó amb Catalunya i Nandulàndia. Mal llamp! Voleu home que hagi mogut més avalot? De no ésser per ell no hauríem tigit d'inventar "Els segadors", ni en nostres temps la policia repartiria cops de sabre quan anem a posar corones a l'estatua d'En Casanova, ni l'Alfons Sala enraonaria de la Conferència de Washington. Per tot aixó els Nandus reneguen d'aquell senyor. En canvi, se'n orgulleixen amb

...i una dotzena de llorus....

...el record de Ferran VII..

el record de Ferran VII, del qual tothom sap que fou un tremendo d'alló més. Un dia va saber que la seva mare s'entenia amb un tal Godoy i ell començá una "cruzada" contra totes les cameristes, asafates, dames d'honor i sense. Val a dir que les senyores tenien tal capritxo per ell que li posaren "el Deseado".

Quan Napoleón invadí Espanya, ell, molt fresquet i amb el mateix semenfotisme que el seu pare se'n anava a caçar al Pardo quan Godoy entrava a la cambra de la mare, Fernandet se'n aná a l'estranger a visitar els cabarets. Torná de rei i protegí tota mena de bullanga. Feu edificar les places de toros nacionals (menys la Monumental, que fou donatiu de Royo Vilanova) i morí rodejat de toreros, majos, manolos, xisperos, balladores i cantadors de "jondo". Abans de morir inventá a Barcelona el carrer Fernando, per a facilitar el pas dels que viuen al districte II, al carrer Nou, Paral·lel i llocs d'esbarjo pròxim.

I que em dieu del Rei Católic? Aquest sí que fou un Ferrán amb tota la barba! Era dels corridos que sabien fer les coses, i, així que s'atipá de Donya Isabel (cosa d'un mes) enviá a Cristófol

...pertocant els principals mèrits a En Ferran Bayès

Colom per a que li dugués d'amagat unes quantes índies. Colom acomplí l'encomanda; dugué sis americanes per al servei particular del Rei, i, a més a més, com a producte del país, dugué

uns plátans per a les cambres de la reina i una dotzena de llorus... que encara corren per nostres music-halls.

En nostre temps (prou d'història) i en nostra estimada Nandulàndia la glòria del nom s'aguantà molt dignament, pertocant els principals mèrits a En Ferrán Bayés (clar que, tractant-se d'ell, el seu mèrit es el "principal"). Beneim nostra sort, amics, que ens fa viure aquesta època i ens deixa conèixer personalment a aquest home, del qual l'història parlarà com heroi de la gresca i virrei de Nandulàndia.

Esmentem, amb l'elogi merescut, a la simpàtica representant femenina del patronímic. Ja sabeu que ens referim a Fernandita del Valle, oi? Somriu d'allò més graciós; balla d'allò més bé i té unes cames d'allò més engrescadores. Per ella sols es pot anar al Novelty. Per ella... i per l'espectacle abracadabrant que patrocina.

Es, doncs, una glòria ben certa dir-se Nandu. Pares que teniu filles: feu que els promesos de vostres filles es diguin Nandus. Germans que teniu germanes: quan us facin padrí, exigiu que el nadó es digui Nandu. Marits que teniu muller: obriu l'ull amb l'amic de la dona que es digui Nandu. Si no se'n diu deixeu-lo córrer. De totes passades, Nandulàndia, serà amb vosaltres i us rebrà com mare amorosida, amb banyes o sense.

LES NOCES DEL KAISER

Un dels nostres amics assisteix a les noces del senyor Hohenzollern.

Amerongen, 6 Nov.

He tingut la sort d'assistir d'incògnit al casament de Guillem. Per raó del dol recient (car tothom sap que el senyor Hohenzollern ha tingut la desgràcia de perdre dos milions de soldats, una corona i una esposa) la cerimònia s'ha celebrat en la més estricta intimitat. S'havia pregat als amics que no enviessin flors ni corones. A més, per a fugir dels 300.000 periodistes que rodejaven la casa, s'ha tingut que renunciar a les pompes sacerdotals; ha estat a l'escala, a l'entrada del celler, on s'ha donat la benedicció als joves esposos.

Després de les absoltes s'ha llençat aigua benèida als personatges de la cort. Tot seguit s'ha servit l'esmorçar.

El menú de l'esmorçar de noces, molt copiós, potser arribava a 248 plats (més de quatre per barba) i ha durat exactament 14 hores, 22 minuts i 52 segons, amb tres entreactes d'un quart d'hora per anar al "vomitorium" o la sala de bany.

En arribar l'hora del té (perque, havent-se fet tart, el té s'esqueia més oportú que el café), el senyor Hohenzollern, seguint els seus antics costums, s'ha posat en peus, emocionat, i ha pronunciat una sobèrbia arenga.

Amb la mà sobre la consciència ha afirmat a la

seva nova esposa, que les seves intencions eren pacifistes i que no tenia cap esperit de conquesta. Vol la pau; té horror a la guerra des de Novembre 1918. Ha promès solemnement que, si Deu vol, la pau regnarà sempre a casa seva, com ha regnat sempre al seu Empir.

Diu que si alguna vegada combat amb la senyoreta Herminia (sa novella muller) no serà pas per culpa seva, sinó perquè ella haurà començat.

El discurs ha estat acollit amb entusiasme.

Amerongen, 7 Novembre.

El viatge de bodes s'ha efectuat sens cap accident ferroviari, entorn de la font del jardí. Ha durat dotze minuts. Han visitat regions molt interessants que no coneixien: el galliner, la caseta del gos, el quarto de la llenya, etc., etc. Després anaren a jeure.

Per més que he fet, no he pogut informar-me del que ha passat en la nit de bodes. Cal tenir paciència. Ho sabrem cap el dia 5 d'Agost de 1923. Llavors, nou mesos justos, sabrem si el senyor Hohenzollern s'ha conduit com un bon enamorat i un bon alemany, car tot alemany que acompleixi els seus deures conjugals amb dignitat i consciència, deu, matemàticament, obtenir un resultat patriòtic als 273 dies justos.

De tota manera, cal pensar que el senyor Hohenzollern té un braç esguerrat i potser ço l'entrebanca per enllaçar a la dona en forma eficaç.

Sigui el que sigui, la lluna de mel és al seu primer quart. Tirem-hi un vel i apaguem els llums.

Remy.

VIDA I MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES

¡AI, NANDU, SI NO VIGIES!

¡TORNA AVIAT, TUIES!

¡QUIN MAL VIATGE, AMB TANTS MASSOS!

¡RECRISTO, QUINA REMELLA!

¡POBRE TUIES, TOTA SOLA 55 PENY AVORAIR!

¡VIC!... ¡VIC!... ¡VIC!... ¡VIC!... ¡VIC!...

El Nandu, ja ben casat, porta la dona a ciutat.

Dos billets per Barcelona, un per mi, i un per la dona.

Recristina, quanta gent! Aixó anirà malament

Home, no, no us espanteu, que a un lloc o altre seureu!

—¡Quin paisatge mes bonic!
—¡Sinyor, m'ha dat un pessic!

¡CATAXIC!
¡Ai!... Ai!

MOLTES GRACIES

DE RES, HOME DE RES.

ON PARLE FRANÇAIS

¡AI, LA MARE, QU'EM MARRIJO!

¡QUIES GRAN BRASELONA!

¡REDIEZ, COM LA PACHESA!

¡BIBUEM!

¡AND!

Ara si que no ho veig clar! La dona s'espantarà!

—Qué, i vos heu divertit?
—¡Ca! Tenia molt neguit.

—Vallanell, quina dona!
¡No em moc pas de Barcelona!

— Nandu, meu, dorm tranquil! —que altres més espavilats— s'han cregut menjar filet— i per llebre... els hi han dat gal.

Secció Oficial

L LOGICAMENT no pot mancar en nostra revista la secció on els nandulandistes trobin tot allò que faci referència a l'estat de nostres reclamacions, als avantatges que anem guanyant, als efectes que produeixen nostres protestes i, dit en una paraula, a la actuació internacional dels membres del nostre Comitè, a fi i efecte que...

Nandulandia, la llista oficial de nostre programa de tremendos. I com sigui que EL NANDU i els seus delegats estaran sempre en moviment, car els caracteritza l'afició al moviment continu, aquesta secció anirà sempre moguda, és a dir, que interessarà de debó a nostres amics i els hi recomanem que mai deixin de llegir-la. Començem per fer públic que, a més del comitè de concellers, hem constituït una Junta de Defensa.

Havem estat bastant de temps rumiant si ens convidria formar un Sindicat, però com sigui que no volem enredos amb el Sometent que, amb tota seguritat, eixiria enfront nostre fent-nos caminar per l'acera, ens abstiguérem. Hem de fer avinent que nostra Junta es diferenciarà d'altres Juntes en que la nostra anirà a la guerra. Anirà a la guerra contra tot aquell que ens entrebanqui nostre dret de gresca.

Hem nomenat un ardit representant diplomàtic amb instruccions concretes de nostre comitè. Aquest enviat especial va fer la maleta tot seguit i ja és en camí de Lausane, on es troba reunit el ple de la Societat de les Nacions. Avuy no podem dir res més, sino que nostre enviat ha passat ja la frontera de Nandulandia, y que aviat tindrem telegrams de matinada. Els que no tinguin paciència per esperar a la setmana vinent, poden venir a preguntar-nos als caiets, music-nans i a les cases a on nos acostumem a tropar-nos.

El Senyor la Senyora i l'Especialista

QUAN el vell doctor Bongry (especialista en malalties venèries i de la pell) s'acomia-dava d'una bufona clienta, es trobà en l'avant-sala amb dos visitants que s'aixecaren a l'hora. "Ell" feia el posat d'un plàcid burgès, "ella" semblava una senyora... no gaire senyora; duia una pell imitació renard, un abric diguem-ne d'astrakan i joies de fantasia, i tenia un aspecte de certa formalitat imposada, podent-la per çó classificar-la en la categoria de "senyores entretingudes per un comissionista de passamaneria": 50 peles fet i fet.

(El vell doctor Bongry té alló que es diu cop d'ull, i, per facilitar-se l'aplicació de la seva tarifa d'honoraris, s'ha inventat categories dels seus clients, com la abans dita.)

El vell doctor, fent cara als dos nous clients, els hi digué:

— Facin el favor de passar, si els plau, que els examinaré tot seguit. — Mentres, la clienta bufona, baixant el vel fins a la punta del nas, sortia ràpidament.

Passaren i els feu seure al costat de la seva taula. L'especialista és home molt educat i s'adre-sà a la dama preguntant-li el motiu de la visita.

— Miri... ja veurà... — feu la senyora — no penso que sigui cosa greu, però... és una mica delicat d'explicar... (i, en dir aixó, mirava al seu company amb la cua de l'ull).

— Senyora — digué el doctor. — Pot vosté explicar el seu cas amb tota tranquil·litat. Nosaltres, els metges, estem acostumats a oir-ho tot... El secret professional... A més a més, ja ho comprendrà, per a curar bé als malalts cal que ens posin al corrent...

La dama de l'abric, diguem-ne d'astrakan, es tranquil·litza i entrà en detalls, feu concrecions, parlà de disgustos que havia tingut, de dolors ressentits. Darrerament el doctor no podé dubtar: el mal estava "allí".

— Doncs, bé, senyora, anem a examinar "aixó" — i aixecant-se a obrir una porteta, digué: — Volen passar a la sala d'operacions, si

La dama de la pell imitació renard feu un petit són servits? moviment d'emoció a l'ovirar la blancura dels instruments relluents, però valentament passà el Rubicó i entrà a la sala.

— Jo també? — preguntà el senyor que havia romàs assegut.

— Si us plau — digué el doctor. — Per mi m'estimo més que hi sigui vosté al davant i assisteixi al reconeixement. Qüestió de poca cosa i

además sempre será més correcte que no m'esti-gui sol amb la senyora.

— Com vulgui — digué el plàcid burgès, se-guint a la dama de les joies de fantasia. L'espe-cialista es posà un guant i mànega de cautchouc, rentant-lo curosament, i digué:

— Segui aquí, senyora.

La dama s'assentà.

— Vol repenjar-se una mica cap enrera? Així... Hi ha un petit coixí... Les cames aquí... Ara está bé... No tingui cap por... Em permet? No tingui por, no!... Molt bé... no més un instant...

El vell doctor, amb un llumet elèctric a la mà, palpava, examinava amb tota cura.

— Aixó no será res — digué. — Un petit accident... Vol venir a veure vosté matelx, se-nyor? Miri... allí... allá... Aixó no será res... Aprofitarem per fer una bona neteja, oi?... Tingui vosté la palangana, senyor, faci el favor... Així, així, anirà molt bé així... Ja está. Oi que no ha patit gens, senyora? Gens ni mica... molt bé. Dos o tres neteges com aquesta i la curació que jo li

—Facin el favor de passar...

faré un dia per altre, i aviat estarem llestos. Allí hi ha un mirall, senyora, si es vol arreglar un xic... Vol buidar aixó allí, senyor? Molt bé. Vosté ho ha vist bé, oi, senyor? Aixó no serà res. Les neteges les podrà fer vosté mateix, tal com jo l'he feta.

Tots tres passaren al despatx.

— Senyora — digué l'especialista, — com ha vist, aixó no serà res, no s'espanti. No mengi coses massa fortes i, sobre tot, res de salses picants durant algun temps. Torni a veure'm demá passat, si li sembla, i repetirem aquesta petita feina. Si el senyor no vol acompanyar-la, no cal, com ha vist...

— Ah! — feu el senyor.

— L'altra vegada — digué el doctor somrient, volguent fer favor a la dama — l'altra vegada serà inútil que l'acompanyi el seu marit.

— Però... — digué la dona de la pell imitació renard — el senyor no es marit meu...

— Ja, ja sé... — somrigué el vell doctor — és el seu amic, però tant se val.

— El senyor — cridá la dama — no és ni una cosa ni l'altre. Aquesta és la primera vegada que el veig.

— Aquesta és la primera vegada que veig a la senyora; no em coneix de res... — digué el plácid burgés, mentres la dama queia sobre un silló i l'especialista desapareixia darrera la seva taula.

Jean Toussaint Samat.

— I ell està cert d'ésser el pare de la criatura?
— És clar! Allavors ella sols s'entienia amb ell... i amb tres o quatre més.

CONTES BRVTS

ROMANTICS D'ARA

TRISTAN Bernard conta aquesta bona història bretona.

Madama Levy concedia els seus favors al jove Abraham X el qual, com pot pensar-se, era un dels millors amics del seu espós. Calia, doncs, una senyal per a prevenir quan hi havia via lliure, i la senyora Levy, molt enginyosa, havia trobat un còmode mitjà.

El jove Abraham anava cada nit a les nou sota les finestres de l'estimada i, dissimulat en les ombres del jardí, esperava amb l'oït amatent i el cor engrescat. (Ja sabeu que la joventut de qualsevol cosa en diu cor). Així que el senyor Levy sortia, la seva delicada esposa obria la finestra i deixava caure una moneda de 10 céntims, que traduït al llenguatge dels enamorats volia dir: "podeu pujar!" I un minut després el xicot entrava a la cambra de l'adúltera i queia als seus braços.

Un vespre, el senyor Levy havia marxat i la senyora feu la senyal convinguda. Passaren uns minuts, un quart d'hora, dos quarts... Res. Allavors la dama, de la finestra estant, preguntá a mitja veu:

— Abraham... no hi ets?

— Sí.

— I doncs? qué fas que no puges? Ja he tirat els 10 céntims...

— Sí, però no els trobo, filla.

SENYORA, TREGUIS LA CAMISA

La camisa és una de les parts, ai, més essencials del vestit femení, sobretot quan la dona no en porta d'altre i és ben feta. Però sembla que ara, a París, les dones ja no en porten i, naturalment, les que no porten altre vestit queden molt millor — si són ben fetes.

Sembla que les dones parisenses donen com explicació per a justificar el que no portin camisa — ai! — la forta raó que l'home feliç no en portava tampoc, sense pensar que l'home feliç no era dona.

Les dones sense camisa no es recorden pas per aixó de l'adagi que diu que els pobles feliços no tenen història, perquè llavors haurien de pensar que tampoc tenen camisa, i de dona sense camisa i sense història, no sé pas que hi veus, no en queda cap.

Grímègia estrangera

Ens sembla oportú recomenar a nostres amics que no s'estranyin ni s'empipin si potser alguna vegada troben en aquesta secció un xisto aprofitat també per altres companys. L'art de pispar és lliure i el que arriba primer guanya.

La dona a l'espòs: — Tothom sap que no ets més que un ximplet. Jo me'n vaig adonar així que demanares la meva mà.

(De Sans-Gêne)

—El seu marit acaba de demanarme 200 pesetes deixades.

—Ja hi som! Pobret, es pensa que m'entenc amb vostè.

(De Sans-Gêne)

— Quanta canalla tens?

— No ho sé, noi. Fa sis mesos que no he anat per casa.

(De Le Journal Amusant)

—Desvergonyida! T'atreveixes a tornar a casa després de sis mesos?

—Perdona, marit meu! Ha estat un moment de descuir.

(De Sans-Gêne)

—Va teu, la barra de seguir-me fins a casa. Però jo vaig manar-te tranquil·la.

—I et va deixar?

—Naturalment! L'endemà al dematí.

(De La Vie Parisienne)

La nena elegant: — Però, mamà, si la moda és no tenir ventre!

La mamà: — Bé, noia. Però si jo no em trobés el meu, em semblaria que em faltava alguna cosa.

(De Le Sourire)

—Nen, no prenguis aigua d'aquesta font que té microbis i t'emmetzinaries.

—Oh, no és pas per a mi. És pel meu germà!

(De Le Rire)

—Efectivament, l'eco del vostre parc és molt interessant, però no tant com el de la meva torre. El vostre sols repeteix el que li dieu; al meu li dieu dugues quantitats i respon amb la suma feta.

(De Le Journal Amusant)

—I ara, noia! És a dir que acceptes petons dels amics?

—Peró consti que els hi torno tot seguit.

(De Reigen)

—No tingui aqueix cor tan dolent, senyora. Fàcim la caritat d'un petó.

—Ho sento moltíssim, però ja tinc els meus pobres.

(De Le Régiment)

L. BRV.
NET.

Tinc por que aquesta vegada m'he enamorat de debò. Ja fa tres dies que dura i encara no l'he enganyat.

Grimejia Teatra

En Nandu ha volgut veure les novetats teatrals. S'ha emocionat amb "La Severa" a l'Espanyol i ha pogut "sentir i veure" d'on pispem els "fados" alguns músics dels que venen a Barcelona i parlen en castellà.

"La Santa Espina" se li ha clavat al cor.—; Qui t'ha vist i qui et veu! — deia el Nandu el dia de la represa a tot aquell que el volia escoltar, i tothom estava d'acord. — No fan cap obra nova i les velles les posen malament. Aquests del Tívoli farán malvé el teatre líric català.

A més, sembla que fins i tot s'enemisten amb els autors. Fontdevila i Casas Vila, que havien de estrenar allí "Les Caramelles" han marxat amb la música a altra banda. Amb la música i amb la lletra. I al teatre Victòria aplaudiran l'obra de aquests amics. En canvi varen posar "Pasqua Florida" de Rossend Llubra i la senyora Pérez Martínez... amb el qual el Tívoli badá un xic.

El Nandu es gran amic i admirador d'En Montero i en veure'l representar "La somrient Magdalena" li va cridar des de les butaques: — Apa,

apa, baixa d'aquí! ¿Peró qué no ho veus, que aquest paper no és per tu? Tu, a fer pagesos, con: jo, i senyors Esteves i "Arriba el telón" i "Abaïo el limón", però deixa aquestes eines, que no son per tu i pendrás mal. Apa, baixa d'aquí, prou d'aquest color!

Peró el Nandu va disfrutar d'alló més en el teatre Nou, amb els xistes verds de "El apuro de Pura" i veient sortir en camisa a les tiples, especialment a la simpática Guillot, amb una camisa de seda color rosa, petita i bufona, que es tot un poema, fins a l'extrem que el Nandu n'hi ha comprat una igual a la seva dóna i quan es figuren al llit, es mira la camisa rosa, apaga el llum i toca la seda.

"La reina de las praderas" no li produí tan bon resultat. La música prou que va agradar-li, i la Victòria Pinedo i Amàlia Guillot especialment. Però res més.

I alló de l'Espanyol "Tothom... i ningú paga"? El Nandu badallava, i aquells homes en calçotets, que havien pres una purga, li feia la mateixa impressió com si ell també s'hagués purgat.

— Fem avui de senyors? Anem al Liceu?

— I ara, Tuies! Vols dir?

— Opera rusa, actors rusos, públic amb rusos...

I anaren. "Boris Godounoff". Protagonista senyor Ivanzoff. Paper de Warlaan, senyor Koidanoff. Director d'escena, senyor Jouroff. Ele-

— Cinc duros t'ha fet pagar del cotxe?
 — M'ha dit que em cobrava l'habitació.

ment femení, senyores Davydoff, off... off... off...

El Nandu, un cop a casa seva i ficat al llit, es va passar una bona estona fent exercicis lingüístics per poguer pronunciar aquelles paraules. I sembla que aquests exercicis varen decidir a la Tuies per demanar al seu marit a l'altre dia: "Tornem-hi al Liceu, noi?" El Nandu aixecà la mà dreta i portant-se-la a la boca amb gestic de menyspreu, digué:

— Passo!

Al Còmic, dissabte darrer, els nandulandistes aplaudiren "El cabaret de los venenos". Clar que, la visió donada per En Tubau i En Capdevila és bastant folletinesca-fantástico-fantasmagórico-farrusínica. Però això rai. El públic va aplaudir; l'obra es representarà una pila de vegades i Tubau podrà gastar-se els quartos anant-hi una pila de vegades en tranvia (sempre a la plataforma i... al tanto, oi?) i Capdevila comprar una col·lecció de monocles per a totes les pupiles.

Encantat, entusiasmat, emocionat está el Nandu amb la revista "Cri-Cri" del Principal Palace. Realment, el seu tocaio Nandu Bayés ha "tirat el restu". Els quadres dels "Payasos" i de la "Misa Negra i les Campanes" i de les "Estacions" i "La Conquerant" i "La Española" son meravellosos. Interpretació encertada i bon gust i riquesa en els trajos, en els ballables, en la presentació. I el cos nu de la dóna té una visió artística i una exaltació poética.

—Es necessita pit per posar aquest espectacle— deia jo, i el Nandu em contestava mirant les campanes i les gárgoles: — Pit? Pits, pits, força pits!

I en acabant la revista, el Nandu, un xic exaltat i tot vermell, em digué a cau d'orella: — Molt artístic, molt artístic, però jo m'escalfo.

El Secretari del Nandu.

TAFANERIES DEL NANDU

A la major part dels carrers de Barcelona s'hi remou la terra, s'obren "zanjas" i uns homenots s'hi fiquen a dintre a fer coses estranyes (nosaltres de treballar en diem una cosa estranya).

Un estranger pregunta a un barceloní el motiu de tots aquests forats, i el barceloní, després de pensar-ho una mica, respon:

— Tot aixó ho fan per veure el que hi ha a dintre de Barcelona.

—Vaja! Deu ésser per descobrir "Barcelona y sus misterios".

A Madrid s'ha inaugurat el "Palacio del Hielo" amb assistència del més alt element oficial.

I diu que es trobava com a casa seva.

Els còmics del Paralelo están ofesos amb En Morano perquè va dir en públic — a davant del públic — quelcom molest per al sagrat Paralelo i per als còmics que en els seus teatres hi actuen.

¿Peró no s'enrecorden que fa un parell d'anys el senyor Morano hi treballava al Paralelo?

Així ja podem dir que "todos somos unos"... I pendre aigua-naf.

Tornem-hi al Paralelo.

Abans hi feien un vodevill que es titulava "Totes en camisa".

Ara al Nou fan una obreta en la que surt en camisa la senyoreta Guillot. — ¡Ai la mare, quina cosa més sèria!

Es a dir, que ja no són "Totes en camisa".

Ara és una sola. Però una que val per totes.

Ens queixàvem de que a l'Ajuntament s'hi perdía el temps en debats polítics. I en les últimes sessions va aparéixer un pressupost extraordinari que importa un grapat de mil·lions.

Estem per demanar que els regidors facin més política i menys administració.

A Filipinas ha quedat assenyalat el dia cap d'any per acabar l'oficialitat de la llengua espanyola i quedar establerta l'oficialitat de l'anglès.

L'"Espanyol" ha estat vençut pel "Barcelona" per 1 a 0.

La "Gaceta" publica un anunci de la subhasta de "España 2" i "España 4".

Tot aixó en una setmana!

Apa, "buenas".

En el número pròxim espatarrant informació:

Les grans indústries de l'amor

